

dissabte 16 de gener de 2010

De les emocions a la il·lusió

Aquests dies estem veient com s'està procedint a l'enderroc de les parts malmeses dels antics edificis de l'Ateneu. Un enderroc necessari causat pel mal estat de l'edifici i als despreniments del passat dia 5 de gener. Veure com va a terra un edifici històric de Sant Boi no deixa indiferent, ben segur que s'hi barregen moltes emocions, records, en definitiva, es remouen sentiments i vivències.

L'Ateneu va marcar una època de Sant Boi, però l'esperit veritable de l'Ateneu, malauradament, ja havia mort molt abans de la seva pèrdua en una desgraciada subhasta pública i tot els esdeveniments que, fins avui, s'han anat succeint. Cau un edifici vell, no dubteu que tot allò que pugui tenir un cert valor arquitectònic serà convenientment tractat i analitzat, com mai abans, en tota la història de Ca l'Amigant, s'havia fet.

Tot té el seu procés i el seu temps i jo estic segur que ara hem de viure intensament el moment de les emocions i els sentiments però també hem de començar a encetar el moment de la il·lusió, de les possibilitats reals, ara sí, d'obtenir un espai per a la cultura a l'abast de tot el poble. Aquests dies s'han vessat moltes opinions i interpretacions, les quals respecto, malgrat no compartir-ne algunes, però el cert és que mai com ara no hem estat tan a prop de poder dibuixar plegats un nou projecte que desperti aquestes il·lusions i les faci realitat.

No serà un camí curt ni fàcil, perquè les coses de l'urbanisme són lentes i feixugues, de vegades massa, però el treball centrat en aquestes 5 fases indeturbables: 1.- L'adquisició de la propietat que, recordem, mai no ha estat pública, 2.- El consens d'un pla d'usos que doni resposta a les exigències i necessitats d'un gran centre cultural avui. 3.- La realització d'un concurs de projectes per tal d'escollir la millor interpretació d'aquest pla d'usos i el millor disseny per l'espai i la seva centralitat, sense cap premissa prèvia i amb la llibertat de que els equips d'arquitectes participants puguin proposar el manteniment d'algun o de tots els espais actuals, si encaixen amb el projecte global consensuat, 4.-L'adaptació del planejament urbanístic de la zona al projecte guanyador, 5.- La recerca dels fons necessaris per afrontar l'obra i finalment la seva construcció. Paral·lelament haurem d'anar pensant també en un model de gestió que permeti un espai per a les entitats i grups que en siguin usuaris i una intervenció directe de la ciutadania en el seu impuls.

La tasca és dura i difícil, però per això té tot el valor i l'estímul de ser un gran repte per Sant Boi i un motiu d'il·lusió col·lectiva. Temps, per tant, d'emocions i sentiments, però deixem un ampli espai a la il·lusió i comencem a apassionar-nos per fer realitat aquest gran somni.

Publicat per Jaume Bosch i Pugès at [19:40](#)